

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová

Hrad
v Itálii

CAITLIN CREWSOVÁ

HRAD V ITÁLII

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

taková přehlídka nic moc tatínků, tak by se taky daly nazvat knížky, které tento měsíc vycházejí v edicích Sladký život a Sladký život Duo. I když slova „tatínek“ je škoda pro otce, jaké měli Ráfík (Království pro Popelku), Benedetto i Angelina (Hrad v Itálii), bratři Brunettiové (Chybička v plánu), Thea a Christo (Prchající nevěsta) nebo Maxim (Réva z Burgund). A těžké to se svým otcem měl nakonec i Luca (Skandál za miliardu)!

Zastavme se ještě u Království pro Popelku. Na příběh Izzy naváže za měsíc vyprávění o její sestře Maye. To se bude jmenovat Italův dědic. A osamělý sirotek není ani příběh se jménem Chybička v plánu, o modelce Alessandře. Je to totiž už třetí – a poslední – díl řady o mladých lidech spojených značně komplikovanými vztahy a historií rodiny Brunettiových. Dva předchozí díly se jmenovaly Software pro lásku a Smlouva s Italem.

A když už takhle chválím své vlastní knížky (což samozřejmě není moc pěkné ☺), chtěl bych Vás upozornit na Hrad v Itálii, který velmi zajímavým způsobem zpracovává známou legendu o vražedném Modrovousovi, a Prchající nevěstu, kde se na scéně objevuje jedna z – podle mého názoru – vůbec nejkomplikovanějších hrdinek v mých romancích.

Snad Vás tyto mé povídky také zaujmou!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

HRAD V ITÁLII

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claimed in the Italian's Castle

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7709-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7710-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7711-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*Ty dveře, zapovězené, jsi otevřela;
tak vejdi, zřít – nic moc – tvou cenou zvící
zaprodankyně. Poklad bys neuzřela,
Kotel, či křišťál čirý, zrcadlíci*

*kýženou pravdu, ni žen státní hlavy
za chtivost, jak tvou, ni stísněné vzdechy,
jen zde co vidíš. Hleď, jak se pustá jeví –
ta místnost, vyjma pavučin, bez útěchy.*

*Jen toto jsem si ponechal z žití zcela
pro sebe, nechť bych soukromí měl, přeci;
a tys mne podlostí svou zneuctila,*

*když na práh ten ses připlazila v noci,
tak, že tvou tvář víc nesmím vídat, věru.
Vše zde máš mít. Já pryč se odeberu.*

– Edna St. Vincentová Millayová, Modrovous¹

¹ Překlad Václav ZJ Pinkava. Poznámka redaktora.

Její sestry byly zjevně rozrušené.

To ovšem nebylo nic zvláštního. Petronella s Dorotheou ještě nikdy nepotkaly komára, ze kterého by nedokázaly udělat velblouda. Angelina, nejmladší sestra, kterou rády vynechávaly ze všeho, co za něco stálo, je obvykle ignorovala.

Jenže když Angelina dnes večer proklouzla chodbou pro služebnictvo a spěchala se převléknout před večeří po dalším dlouhém dnu schovávání před vlastní rodinou v téhle Petriho misce, již nazývali svým domovem, zarazila se. Slyšela hlasy sester hlasitěji než obvykle, a nediskutovaly o nějakém obvyklém tématu – třeba o tom, jak je kruté, že jsou zavřené tady, v tom rodinném mauzoleu, zatímco jejich mládí a krása zvolna vyprchávají.

Nikdy je ani nenapadlo se sebrat a jít si svou vlastní cestou, jak plánovala Angelina. Místo toho radši seděly doma a stěžovaly si.

„Zamorduje nás ve spánku!“ vřískla Petronella.

Angelina se zastavila na druhé straně zdi salonu, tenké jako papír. Tohle už bylo moc i na dramatickou Petronellu.

„Budu to já, to jsem si jistá,“ pronesla Dorothea chvějícím se hlasem středověké mučednice. To byla ostatně její oblíbená role. „Připraví mě o život. A ne, Petronello. Nepokoušej se mě přesvědčovat, že to nebude tak zlé.“ Angelina ovšem nic takového z Petronelliných úst nezaslechla. „Bude to oběť – ale tu já jsem ochotná přinést, abych zachránila naši rodinu!“

Agelina zamrkala. Dorothea podle jejích zkušeností o obětování raději mluvila, než by něco skutečně udělala. Co se to tady proboha děje?

Pak Petronella zaúpěla. Jako smrtka – před pár lety si to zkoušela celé léto a každého s tím budila. Matka jednou ledovým hlasem pronesla, že to zní, jako by vřískala mrouskavá kočka. To bylo toho léta, kdy chtěla Petronella jet na pobyt se cvičením pilates na

Bali s tou partou zbytečných holek s nekonečným rozpočtem, které nazývala svými kamarádkami – když právě neposílala na sociální sítě selfička ve snaze být hezčí než ostatní. Petronella tehdy tvrdila, že její křik nemá nic společného s tím, že jí *papá* odmítl cestu financovat.

„Všechno se topí v krvi a bolesti, Dorotheo!“ zaskučela nyní. „Jsme odsouzené k záhubě!“

To znělo jako obvyklé drama, takže Angelina jen obrátila oči v sloup. Potom s vědomím, že čas běží a její štěstí je přímo závislé na tom, jestli dokáže před svou striktní matkou zůstat neviditelná, spěchala chodbou dál. Schody na zadním schodišti brala po dvou, až doběhla do rodinného křídla. No, spíš to byla prostě zadní část kdysi velkolepého domu, u kterého všichni předstírali, že se z něj pomalu nestává ruina.

Okouzlující, říkala vždy nekompromisně matka, ať už se někdo ptal, nebo ne. Historický.

Angelina si dobře uvědomovala, že ve vsi pro něj používali jiná slova. Vhodnější. Zchátralý, například. Před časem předstírala, že neslyšela, jak manželka majitele místního obchodu nazvala kdysi hrdé sídlo rodu Charterisů, usazené na jediném zbývajícím kousku pozemku, který otec ještě neprodal, aby splatil své dluhy, „tou starou, rozpadající se ruinou“.

Angelině vlastně nikdy nebylo jasné, jestli mluvila o domě, nebo o jejím otci.

Ať tak či tak, zatímco si její sestry nepřestávaly stěžovat na všechno od vlašné polévky k obědu až po nedostatek financí na dobrodružství, která si přály absolvovat se svými movitějšími kamarády – protože chtěly dát fotky na sociální sítě, ne proto, že by je nějaké dobrodružství sebeméně zajímalo –, Angelina strávila další příjemné odpoledne cvičením na klavír nahoře v zimní zahradě. Byla to místnost, do níž nikdo z rodiny nevkročil už snad deset let, pokud jí bylo známo. Nejspíš proto, že už tu vůbec nic nezbylo. Jen ten starý

klavír a Angelina, která dávala přednost společnosti Bacha, Mozarta a Beethovena než svých sester.

Hýčkala si dávný sen o tom, jak až jí bude osmnáct, odejde odsud a vyrazí do Paříže. Nebo kamkoli jinam. Jenže na takový „malicherný projekt“, jak to s pohrdavým odfrknutím nazval její otec, nebyly peníze.

Na Petronellin Rok s jógou peníze byly, vzpomněla si s hořkostí Angelina. A na Dorotheino „umění“, což znamenalo dvouletý pobyt v Milánu, jehož jediným výsledkem bylo pár barvou umazaných pláten a celé jmění utracené za kávu a víno a hromadu dramaticky vyhlížejících šátků.

Jenže to bylo dávno. Tehdy ještě otec předstíral, že má peníze.

„Samozřejmě, že nejsou peníze na tvé hraní na piano,“ ušklíbla se tehdy Dorothea. „Když jsme se s Petronellou celá léta uskrovňovaly v marné naději, že pro nás *papá* uspořádá debutantský ples. Samozřejmě to bylo zbytečné.“

Angelina už dávno pochopila, že je lepší se se sestrami nehádat. Nikdy to nedopadlo dobře. Takže ani tentokrát nepoukázala na nesrovnalosti v jejím prohlášení – třeba na to, že Dorothee bylo třicet a Petronelle dvacet šest, což byl stěží věk na ples debutantek. A stejně nemělo cenu prohlašovat se za debutantku, když člověk pocházel z rodiny, potácející se zoufale na samém okraji evropské vyšší společnosti.

Její sestry si ovšem nerady přiznávaly, že jsou vlastně zoufalci. Nebo že na to nemají.

Přestože celý dům byl jasným znakem toho, že úpadek už dávno začal a že z dávné rodinné slávy zbyl jen popel a dým.

Angelina vklouzla do svého pokoje a jako vždy chvilku zírala na zkázu, kterou holým stěnám i stropu způsobila prosakující vlhkost. Na všechny ty důkazy prošliých zim, prasklého vodovodního potrubí a nedostatku peněz na opravy. Matka tvrdila, že rodinné

trvání na tradicích je ctnost, ne nutnost. Pěla ódy na oheň v krbech, bez ohledu na to, jak chladno v této části Francie bývalo. Říkala, že to má atmosféru. Je to naše záliba, říkávala každému, kdo jen vypadal, že by se mohl zeptat, rodinná zvyklost.

Jenže pravdou bylo, že v tomto kamenném domě plném beznaděje nikdy nebylo teplo, ani uprostřed léta. Byl příliš starý, všude samý průvan. Teď byl červen a pořád tu bylo chladno, a prázdné pokoje s holými stěnami k tomu jen přispívaly. Drahocenné koberce pomaličku mizely z podlah a ze stěn se jeden po druhém ztrácely obrazy, rodinné dědictví.

Když se jí někdo zeptal, matka se vždy vesele zasmála a prohlásila, že už byl nejvyšší čas na jarní úklid – i když už dávno nebylo jaro.

Čím víc času trávil otec zavřený ve své pracovně nebo na další ze svých obchodních cest, z nichž se pravidelně vracel zachmuřený a vyčerpaný, tím víc se z jejich domu stávala karikatura své vlastní dávné slávy.

Ne že by na tom Angelině nějak záleželo. Měla svůj klavír. Měla svou hudbu. A na rozdíl od sester netoužila být součástí lepší společnosti – ať už to byli chytří mladí influenceři, mezi něž by se tak ráda počítala Petronella, nebo závratné výšiny světa evropských aristokratů, kam by tak ráda zamířila Dorothea.

Jediné, po čem toužila, bylo hrát.

Byl to pro ni útěk z reality, když byla malá, a pořád to platilo. Ačkoli čím dál víc snila o tom, že by to pro ni mohla být i cesta z tohoto domu. A pryč od těchto lidí, se kterými ji spojovalo jen to, že se k nim náhodou narodila.

Rychle zašla do koupelny, připojené k pokoji a uslyšela obvyklou symfonii kapajících kohoutků. Dala by si horkou vanu, ale teplá voda tekla jen někdy, a kromě toho strávila příliš mnoho času v chodbě pro služebnictvo, takže se místo toho rychle opláchl studenou vodou v umyvadle.

Večer se blížil a s ním čas na obvyklou večerní šarádou.

Matka na ní trvala. Rodina Charterisových už dávno nebyla to, co bývala, ale matka byla rozhodnutá se pevně držet zbytků bývalé vznešenosti. Proto si pořád drželi pár zaměstnanců, přestože peníze na jejich plat by dávno měly jít na splacení otcových dluhů. A proto je také všechny nutila účastnit se každý večer formální společné večeře.

A Margrete Charterisová, jež v mládí byla jednou z proslulých sester Laurentových, by rozhodně nesnesla pohled na svou nejmladší v džínsech a svetru s dírami. Ani nemluvě o těch vlasech, pomyslela si Angelina, když se zadívala do zrcadla a viděla své stříbřitě blond vlasy divoce se vlnící kolem obličeje. I ten výraz by se jí nelíbil, ten, jež měla Angelina v obličeji vždy, když mohla dlouho hrát. Matka říkala, že je *urážlivě intenzivní*.

I kdyby kolem hořelo, očekávala, že se bude Angelina zdvořile usmívat, mít na sobě něco vhodného a vlasy si upraví jako dáma, do drdolu.

Angelina se ještě jednou přejela kritickým pohledem a zamířila znovu ke dveřím, protože bylo příliš snadné matku rozzlobit. A bylo daleko lepší věnovat teď trochu času navíc, aby se tomu vyhnula.

Šaty, jež si vybrala ze svého stále se zmenšujícího šatníku, byly prověřené. Zdrženlivý střih a drobný žakárový vzor z ní dělaly postavu z filmů ze čtyřicátých let. A protože věděla, že tím podráždí sestry, vzala si k nim perly, které jí darovala k šestnáctým narozeninám nedávno zesnulá babička. Byly to tmavé říční perly nepravidelných tvarů a s barevným leskem a tlačily ji na krku, jako by ji tam svíraly něčí ruce.

Angelina je musela pečlivě ukrývat, aby je neobjevila některá ze sester, matka, nebo Matrice, vychytralá a mrzoutská služebná. To už by dávno byly vyměněné, prodané a nahrazené skleněnou bižutérií.

Angelina si uhladila šaty a vstoupila do haly přesně ve chvíli, kdy hodiny začaly odbíjet sedmou.

Tentokrát klidně prošla halou a po velkolepém hlavním schodišti sestoupila dolů. Na veliké obrazy, které stále ještě visely na zdech přední haly se sotva podívala. Ty se prodat nedaly, neměly příliš velkou cenu jinde než v rodině Charterisových. Byli na nich všichni jejich podmračení příbuzní, plátna zasazená do zdobených rámců, které možná kdysi byly zlacené pravým zlatem. A nyní to bylo nejspíš jen pozlátko ve spreji.

Angelina musela potlačit smích, když si představila, jak se matka uprostřed noci plíží chodbou a z plechovky stříká zlatý sprej na ty staré rámy s obrazy těch přísných, vyvdaných příbuzných. Margrete ráda dlouze vyprávěla o svém dávném společenském statutu a jeho ztrátě, kterou nese s patřičnou důstojností. Ta by vzala do ruky sprej asi s takovou pravděpodobností, s jakou by tančila nahá na střeše.

Další představa, která Angelinu nesmírně pobavila.

Přiložila si ruku na ústa, aby nebylo tolik vidět, jak vší silou potlačuje smích a vešla do jídelny, těsně před tím, než hodiny přestaly odbíjet.

„Ty se hihňáš?“ vzhledla matka chladně od svého vyšívání, které nikdy nedokončila. Ale tomu se dobře vychované ženy věnují, vysvětlila jim, když byly malé. Nebylo to o tom něco dokončit, bylo to o tom, jak dostát povinnosti – což bylo v kostce vlastně všechno, co jí matka sdělila v tom veledůležitém rozhovoru, když začala Angelina dospívat. „To je ale příšerný pohled, vůbec nevypadáš jako dáma. Okamžitě přestaň.“

Angelina udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby si ten urážlivý smích vymazala z obličeje. Sklonila hlavu, protože to pak bylo snazší a zamířila poslušně na své místo na menší ze dvou pohovek. Sestry se povalovaly na té větší naproti. Dorothea měla na sobě svou oblíbenou modrozelenou, ačkoli podle Angeliny

v těch šatech vypadala jako načepýřená slepice. Petronella naopak vždy nosila temné, uhlově šedé odstíny, aby ještě zdůraznily její jasně modré oči a jahodové, srdčité vykrojené rty. Ani jedno ovšem dnes nebylo zřetelné, protože měla obličej celý zarudlý.

To bylo první, co Angelině naznačilo, že by něco mohlo skutečně být špatně.

„Už jsi jí to řekla?“ zeptala se Petronella. Angelině chvíli trvalo, než jí došlo, že mluví k matce, drzým, obviňujícím tónem, který by si Angelina sama nikdy nedovolila použít. „Už jsi jí řekla, jaký strašlivý osud ji čeká?“

Dorothea na Angelinu na okamžik zlostně zírala a pak obrátila pohled k Petronelle. „Nebuď hloupá, Pet. On si určitě nevybere Angelinu. Proč by to dělal? Je jí devatenáct.“

Petronella nakrčila nos. „Vždyť víš, jací jsou muži. Čím mladší, tím lepší. Muži jako on si můžou dovolit dopřát si cokoli, na co mají chuť.“

„Nemám ani ponětí, o čem to mluvíte,“ prohlásila Angelina chladně. Jako obvykle, dodala v duchu. „Ale jen drobná poznámka – už mi není devatenáct, před pár měsíci mi bylo dvacet.“

„Proč by si vybíral Angelinu?“ zeptala se Dorothea znovu ostře. Tmavší blond vlasy měla ostříhané do hladkého mikáda, které se otřásalo, kdy mluvila. „Budu to já, samozřejmě. Jako nejstarší dcera mám povinnost se obětovat. Pro nás všechny.“

„Už toho nech,“ odsekla Petronella. „Když už zabil šest manželek a nepochybně ti usekne hlavu o svatební noci, že?“ Poposedla si a prsty si projela své dlouhé, hedvábné, zlatě blondaté vlasy. „Kromě toho je jasné, že si vybere mě.“

„Proč je to jako tak jasné?“ opáčila Dorothea ledově.

Angelina už věděla, kam to všechno míří. Usadila se na pohovku a elegantně zkřížila kotníky, protože

matka má oči všude. I když to vypadá, že se soustředí na své vyšívání.

Petronella sklopila oči, ale nedokázala úplně potlačit domyšlivý výraz. „Mám jisté atributy, které jsou pro muže atraktivní. To je všechno.“

„Pro příliš mnoho mužů, Pet,“ odsekla Dorothea a ušklíbla se. „Hledá si manželku, ne použité zboží.“

A když se začaly škorpit jako vždy, Angelina se obrátila na matku. „Měla bych vědět, o čem to mluví?“

Margrete se upřeně dívala na své dvě starší dcery, jako by si nebyla úplně jistá, kdo to je nebo kde se tu vzaly. Několikrát píchla svou ostrou jehlou do vyšívacího plátna. Potom obrátila chladný pohled k Angelině.

„Váš otec pro vás připravil úžasnou příležitost, drahá.“

To „drahá“ bylo podezřelé. Angelina si uvědomila, že se nevědomky trochu narovnal. Její matka nebyla někdo, kdo trousí láskyplná oslovení, kudy chodí. Vlastně je nepoužívala vůbec. Angeliny se zmocnila nepříjemná předtucha.

„Příležitost?“ zeptala se.

Angelina měla za to, že zachovává dokonale nezaujatý tón, prostý jakékoli ironie, ale matčin ledový pohled ji vyvedl z omylu.

„Budu ti vděčná, když si své názory necháš pro sebe, mladá dámo,“ napomenula ji Margrete. „Tvůj otec se dře až do úmoru, aby tuto rodinu zajistil. A tohle má být tvůj vděk?“

Angelina raději mlčela.

Margete pokračovala stejným tónem. „Já celou noc nespím a ptám se sama sebe, jak je možné, že muž tak čistých úmyslů, jako je tvůj ubohý otec, byl prokletý třemi dcerami tak nevděčnými, že jediné, co dělají, je neustálé stěžování si na hojnost všude kolem nich.“

Angelina si dokázala spíš představit, jak matka celou noc přemýšlí, jak se mohla vdát tak hluboko

pod svou úroveň, což pro ni bylo, tak jak ji Angelina znala, jen stěží představitelné. Margrete – jak ráda zopakovala každému, kdo byl ochoten naslouchat, a zvláště když to trochu přehnala s vínem – si mohla vybírat z mnoha mladých mužů. Angelina moc nechápala, jak si mohla nakonec vybrat Anthonyho Charterise, posledního v dlouhé řadě potomků významného rodu, kteří všichni ztratili svůj titul v té či oné revoluci. Zejména když z kdysi nepřehlédnutelného zděděného bohatství zbývalo už jen velmi málo. A i to málo – pokud tedy Angelina dobře zaslechla útržky těch správných rozhovorů – otec prohrál nebo o ně přišel v některé ze svých mnoha nesmyslných obchodních transakcí.

Nic z toho ale samozřejmě neřekla.

„Chce nás provdat,“ oznámila jí Petronella. Nasadila vzdorný výraz, který obvykle působil zajímavě na fotkách na sociálních sítích, ale dnes večer vypadal přirozeně. Což bylo dost alarmující. A ještě horší bylo, že Dorothea jen chmurně přikývla, přestože si ještě před chvílí šly po krku. A jako by Dorothea, která o sobě ráda prohlašovala, že je poslední baštou zdravého rozumu, přestože tomu naprosto nic nenasvědčovalo, ve skutečnosti s Petronelliným teatrálním prohlášením souhlasila.

„Jsme jen otrokyně,“ doplnila jí Dorothea. „Prodá nás jako krávy na trhu.“

„Neprovdá vás všechny tři za jednoho muže,“ vstoupila do toho káravě matka. „To jsou představy! Kdybyste tak tímhle vymyšlením dokázaly dostat rodinu z dluhů. Pak by se otec možná nemusel snížit k takovým nešťastným obchodům. Vaši předkové by se obrátili v hrobě, kdyby to věděli.“

„Obchody jsou jedna věc,“ uraženě namítla Dorothea. „Tohle ale žádný obchod není, matko. Tohle není nic jiného než rozsudek smrti.“

Angelina čekala, že si matka povzdechne a doporučí

dcerám, aby se krotily, jako to dělala vždycky, ale když na ně jen mlčky s kamennou tváří zírala, Angelina cítila, jak jí vstaly chloupky vzadu na krku. Sedla si zpříma.

„Všem nám bylo vždycky jasné, že se od nás očekává, že si najdeme bohaté manžely, jednoho dne,“ pronesla opatrně. Toto téma bylo jedno z těch, jimž se vyhýbala, a tiše předpokládala, že dlouho předtím, než by měla udělat to, co se od ní očekává a vdát se podle matčinych plánů nebo stavu otcovy peněženky, už bude dávno někde pryč. „Pokud se tedy najde někdo, kdo bude ochotný se ujmout takové charitativní záležitosti.“

„Charitativní záležitosti!“ Margrete se zatvářila dočteně. „Doufám, že tě tvůj otec nikdy neuslyší použít takovou frázi, Angelino. To je tak nevděčné. Jak je možné, že někdo, kdo nosí jméno Charteris, ho znesvětí takovým označením! Kdybych nebyla přítomna u tvého narození, myslela bych si, že snad ani nejsi moje dcera.“

Vzhledem k tomu, že Margrete podobné pochybnosti vyslovovala takřka denně, Angeliny se to nijak nedotklo.

„Tohle není o tom se vdát,“ prohlásila Petronella se slzami v hlase, přestože oči měla dokonale suché. „Vdát jsem se chtěla vždycky.“

Dorothea si odrkla. „Ještě minulý týden jsi tvrdila, že je jak ze středověku očekávat, že budeš věnovat pozornost nějakému muži jen proto, že vyhovuje otcovým požadavkům.“

Petronella netrpělivě mávla rukou. Skutečnost, že po Dorothee nevyjela za to, že říká něco takového, Angelininu neblahou předtuchu jen umocnila.

„Tady nejde o muže nebo o vdávání. Tady jde o vraždu.“ Petronella se nepřírozeně napřímila. „Mluvíme tu o Řezníkovi z Castello Nero, z Černého hradu.“

Už jen zmínka o jednom z nejznámějších zloduchů